

Romeinen – hoofdstuk 7

*Vertaling Bible Commentary van Andrew Wommack
Wiebrig Calderhead, 2008*

(Om in Word naar een eindnoot te springen: plaats de cursor bij de eindnootverwijzing, kies Beeld (menubalk) – voetnoten. Om terug te gaan naar de tekst: zet de cursor in de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

Hoofdstuk 7

1 Of weet gij niet, broeders, – ik spreek immers tot wie de wet kennen – dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft?

Opmerking 1 bij Romeinen 7:1: Onthoud dat Paulus deze brief aan alle heiligen in Rome schreef (Rom. 1:7)¹. Hoewel hij met het woord "broeders" zijn landgenoten kan hebben bedoeld, zoals in Romeinen 9:3,² gaat het hier om alle medegelovigen, met name de Joodse gelovigen die de wet kenden.

Opmerking 2 bij Romeinen 7:1: Paulus zegt hier dat de dood de enige manier is om onder de wet van het Oude Testament uit te komen. Hij had in de vorige hoofdstukken onderwezen dat de oude mens eens en voor altijd dood is (zie opmerking 6 bij Rom. 6:4³ en opmerking 8 bij Rom. 6:6)⁴. Nu gebruikt hij het natuurlijke voorbeeld van een huwelijk om dit punt te verduidelijken.

Op dezelfde manier dat de huwelijksgelofte door God was bedoeld om twee mensen tot de dood met elkaar te verbinden (zie opmerking 5 bij Matt. 19:7)⁵, was onze verbintenis onder de tirannie van de zondige natuur (zie opmerking 9 bij Rom. 5:21)⁶ blijvend, behalve als deze door de dood werd opgeheven. De wetenschap dat onze oude mens dood is, is daarom essentieel om te kunnen ontsnappen aan de vleselijkheid die de oude mens in ons leven legde.

2 Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond.

Opmerking 3 bij Romeinen 7:2: Paulus vergelijkt onze dood voor de zonde, wat hij in hoofdstuk 6 had uitgelegd, met de wet die een huwelijksrelatie regelt. De man is onze oude mens, de vrouw is de ziel en ons lichaam, onze persoonlijkheid, en de bindende burgerlijke en ethische wet waardoor het huwelijk in stand blijft is de Oudtestamentische wet.

Wij, de vrouw, waren onderworpen aan een slechte man, de oude mens. In de tijd van het Oude Testament gaf de wet de vrouw niet de mogelijkheid om te scheiden. De man kon van zijn vrouw scheiden (Deut. 24:1)⁷, maar de vrouw kon niet van haar man scheiden. Daarom was de enige hoop die de vrouw had om ooit uit deze situatie bevrijd te worden dat haar "oude man" zou sterven. Dan was ze bevrijd van de ethische en burgerlijke wet die verhinderde dat ze met iemand anders een relatie kon hebben.

Op dezelfde manier waren wij gebonden aan onze oude mens. We wilden wel uit deze relatie stappen, maar van nature waren we slaven van de zonde (Ef. 2:3)⁸. De wet van het Oude Testament maakte de situatie alleen maar slechter. Het versterkte de controle van de oude mens over ons. In feite gaf de wet de zonde of onze slechte man autoriteit over ons (zie opmerking 4 bij Rom. 3:19)⁹.

Maar toen kwam Jezus op het toneel. Hij nam onze oude mens met Zich naar het kruis, en toen Hij stierf, stierf onze oude mens ook. Maar Jezus stond op uit de dood en onze oude mens deed dat niet. Nu zijn we vrij van onze oude mens en van de wet die ons aan hem bond, zodat we met Hem kunnen trouwen die uit de dood is opgewekt.

3 Zo zal zij dan, indien zij bij het leven van haar man een ander tot man neemt, echtbreekster heten; wanneer echter de man sterft, is zij vrij van de wet, zodat zij geen echtbreekster is, indien zij zich aan een andere man geeft.

Opmerking 4 bij Romeinen 7:3: In deze vergelijking spreekt het voor zich dat een vrouw die twee echtgenoten heeft in overspel zou leven. Op dezelfde manier zegt Paulus dat een Christen die twee naturen heeft in overspel zou leven. Een Christen die niet begrijpt dat onze oude mens dood is zal voortdurend de schuld van de Oudtestamentische wet voelen die ons aan onze eerste echtgenoot, de oude mens, verbond.

4 Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van Christus om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zouden dragen.

Opmerking 5 bij Romeinen 7:4: Door Jezus is niet alleen onze oude mens dood, maar zijn wij ook dood voor de wet die de tirannie van de oude mens over ons tot uitvoer bracht. De wet was alleen gemaakt voor de oude mens (1 Tim. 1:9-10)¹⁰. Nu hij dood is, zijn we niet langer meer onder de wet (zie opmerking 6 bij Rom. 6:14)¹¹. Als we dit niet begrijpen, dan zullen we hetzelfde eindresultaat krijgen als toen onze oude mens nog niet dood was.

Opmerking 6 bij Romeinen 7:4: Christus maakte ons niet vrij van onze relatie met onze eerste echtgenoot, de oude mens, zodat wij Hem ontrouw zouden zijn en zouden doen wat we maar wilden, maar Hij bevrijdde ons uit ons eerste huwelijk zodat we met Hem konden trouwen. De vrijheid van de Christen is niet de vrijheid om "ons eigen ding" te kunnen doen, maar het is een bevrijd zijn van onze oude natuur, zodat we nu Christus kunnen dienen in nieuwheid van de geest (vers 6, SV).

Opmerking 7 bij Romeinen 7:4: Net zoals het in een fysiek huwelijk normaal is om kinderen te krijgen, is ons huwelijk met Christus bedoeld om vrucht voort te brengen (zie opmerking 47 bij Joh. 15:2)¹².

5 Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondige hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen;

Opmerking 8 bij Romeinen 7:5: Een Christen is niet in het vlees, zelfs al wandelt hij soms naar het vlees. Hier is een verschil tussen en in hoofdstuk acht legt

Paulus het belangrijke verschil uit tussen in het vlees zijn en naar het vlees zijn (zie opmerking 20 bij Rom. 8:9)¹³.

Opmerking 9 bij Romeinen 7:5: Merk op dat de zondige hartstochten, gevoelens of invloeden van de zonde, door de wet geprikkeld werden. De wet maakte in feite dat de zonde in ons werd aangewakkerd.

Opmerking 10 bij Romeinen 7:5: In vers 4 staat dat we “Gode vrucht zouden dragen” en in dit vers staat dat we “voor de dood vrucht dragen”. Net zoals de relatie met de oude mens de dood voortbracht, brengt onze nieuwe relatie met Christus de vrucht van heiligheid voort (zie opmerking 2 bij Rom. 6:22)¹⁴.

*6 maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter.*¹⁵

Opmerking 11 bij Romeinen 7:6: In de eerste zes verzen van Romeinen 7 zegt Paulus dat we “ontslagen van de wet” (vers 2), “vrij van de wet” (vers 3), “dood voor de wet” (vers 4) en nogmaals “van de wet ontslagen” (dit vers) zijn. In Romeinen 6:14 staat dat we “niet onder de wet” zijn.¹⁶ Hoe kun je het nog duidelijker maken dat de wet niet gemaakt is voor de wedergeboren mens (1 Tim. 1:9)¹⁷?

Opmerking 12 bij Romeinen 7:6: De geest, zoals in dit vers gebruikt in de uitdrukking “nieuwheid van de geest” (SV) kan worden gedefinieerd als: “een werkelijke betekenis, een werkelijk belang van iets”. Zoals Jezus leerde tegen de rituele naleving van de wetten (zie opmerking 21 bij Matt. 23:26)¹⁸, zegt Paulus hier dat een Christen iemand is die de werkelijke betekenis of het werkelijke belang van de wet vervult, niet ieder detail. God is blijer met iemand die een rein hart heeft, hoewel hij in zijn daden tekort schiet (bijv. Luc. 7:36-50)¹⁹ dan iemand die de juiste dingen doet maar met een onrein hart (1 Sam. 16:7)²⁰. In 2 Kor. 3:6 staat: “de letter doodt, maar de Geest maakt levend.”

Waarachtig Christendom is niet het naleven van een andere serie regels dan die van een andere religie. Het is een verandering van hart (2 Kor. 5:17; Ezech. 11:19; 36:26)²¹. Wanneer het hart van iemand is veranderd, zal hij God dienen, niet omdat het moet, maar omdat hij dat wil doen.

7 Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet; immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren.

Opmerking 1 bij Romeinen 7:7: Onthoud dat in deze context de zonde waarover hier wordt gesproken niet een afzonderlijke zondige daad is, maar de zondige natuur die ons dwong om te zondigen (zie nogmaals opmerking 9 bij Rom. 5:21). Paulus werpt hier in feite de vraag op: “Dwingt de wet ons ertoe om te zondigen?” Zijn antwoord hierop is “nee”.

Paulus had net uitgelegd dat we “ontslagen van”, “vrij van” en “dood voor” de wet zijn. Nu verduidelijkt Paulus dit zodat niemand zal denken dat hij zegt dat de wet ons tot de zonde dreef. De wet van God maakte ons duidelijk dat we al een bedorven natuur hadden. Waar de wet zegt: “Gij zult niet begeren”, zorgde dat

gebod er niet voor dat men ging begeren, maar het bracht de begeerte die al aanwezig was tot leven (vers 9) en versterkte deze (1 Kor. 15:56)²², zodat we niet konden worden misleid om nog langer te denken dat we zelf onze redding zouden kunnen bewerken (zie nogmaals opmerking 4 bij Rom. 3:19).

Gods geboden zijn heilig, rechtvaardig en goed (vers 12), maar de man die zonder God leeft is zondig. Daarom was het onmogelijk dat een openbaring van Gods ware normen onze natuur zouden kunnen veranderen. Alleen een nieuwe geboorte kon dat doen. De wet ontdeed onze zondige natuur van zijn vermomming, zodat we op de juiste manier zouden kunnen beoordelen hoe slecht de situatie was.

Opmerking 2 bij Romeinen 7:7: Zoals in opmerking 2 bij Romeinen 1:18 is uitgelegd,²³ is er binnen ieder persoon een intuïtieve kennis van goed en kwaad. Hoe komt dat overeen met de verklaring van Paulus in dit vers? Het antwoord is dat de wet de zonde scherp in beeld bracht.

Iedereen heeft een intuïtief beeld van wat zonde is, maar de hardheid van ons hart maakte dat dit beeld onscherp werd. Als iemand wordt blootgesteld aan de wet, wordt alle blindheid verwijderd en wordt duidelijk wat Gods norm van goed en kwaad is.

8 Maar uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op; want zonder wet is de zonde dood.

9 Ik heb eertijds geleefd zonder wet; toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven,

Opmerking 3 bij Romeinen 7:9: Paulus verklaart hier dat er een tijd in zijn leven was dat hij (in zijn ziel, emotioneel en als persoonlijkheid) niet van God was gescheiden. Dit was voordat het gebod kwam. Maar de wet van God werd duizenden jaren voordat Paulus was geboren gegeven. Wat betekent dit dus?

Waar Paulus spreekt van de tijd dat het gebod, of de wet kwam, spreekt hij van de tijd in het leven van iedere persoon waarop deze inziet dat hij het gebod van God overtreedt. Een kind kan misschien weten dat hem is verteld dat hij bepaalde dingen niet mag doen en als hij het wel doet, hij gestraft zal worden. Er komt echter een tijd dat het kind beseft dat hij niet alleen ongehoorzaam is aan moeder of vader of aan de maatschappij, maar dat dit ook ongehoorzaamheid aan God is. Dat is de tijd dat het gebod komt en vanaf die tijd rekent God die persoon zijn zonde toe. Voor die tijd wordt de zondige natuur van die persoon hem niet toegerekend (zie opmerking 2 bij Rom. 5:13)²⁴ en kan hij gemeenschap hebben met God.

Merk op dat Paulus zei “toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven”. Hij zei niet dat de zonde toen pas kwam. Je kunt niet iets opwekken dat nog niet bestond. De zondige natuur bestaat al in ieder mens als hij geboren wordt (zie opmerkingen 1 bij Rom. 5:15²⁵ en opmerking 4 bij Rom. 5:16)²⁶, maar totdat het gebod komt, is die natuur dood (vers 8). Dat betekent niet dat die natuur niet werkt. Wij weten uit ervaring dat zeer jonge kinderen al een goed werkende zondige natuur kunnen hebben. Maar God rekent ons die zonde niet toe tot de tijd dat ieder persoon willens en wetens Gods gebod overtreedt.

Daarom kunnen kinderen van God ontvangen voordat ze zelfs maar wedergeboren zijn en vanwege deze redenering gaan kleine kinderen die sterven naar de hemel. Tot de tijd, die Paulus “toen het gebod kwam” noemt en die door velen “de leeftijd van onderscheid” wordt genoemd, bestaat de zondige natuur wel, maar God rekent die zonde niet toe. Daarom dragen ze niet Gods oordeel over die zonde. Maar als de tijd van het gebod eenmaal is gekomen, dan wordt de toorn van God over die zonde vrijgezet (zie opmerking 3 bij Rom. 4:15)²⁷, en tenzij ze Jezus als hun Redder ontvangen, zullen ze de eeuwige straf van God moeten ondergaan (zie opmerking 4 bij Marc. 3:29)²⁸.

Het is onmogelijk om een bepaalde leeftijd te plaatsen bij de tijd waarop dit onderscheid bij kinderen voorkomt. Het varieert van persoon tot persoon en voor sommigen, zoals zwakbegaafden, is het mogelijk dat deze leeftijd van onderscheid nooit wordt bereikt. We kunnen er echter zeker van zijn dat onze alwetende God rechtvaardig zal zijn in Zijn oordeel over ieder persoon.

Opmerking 4 bij Romeinen 7:9: Iedere individuele persoon is geboren met een natuur die dood is door overtredingen en zonde (Ef. 2:1-3)²⁹, maar totdat hij begrijpt dat hij rekenschap aan God is verschuldigd, wordt de zonde hem niet toegerekend. Tot die tijd zijn mensen levend in die zin dat ze met God kunnen communiceren zonder de barrière van zonde. Maar als het gebod eenmaal is gekomen en de zonde wordt toegerekend, is er een scheiding (of dood) van God die alleen maar hersteld kan worden door de nieuwe geboorte (zie opmerking 2 bij Joh. 3:3)³⁰ door geloof in Jezus.

10 en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn;

11 want de zonde heeft uitgaande van het gebod, mij misleid en door middel daarvan gedood.

Opmerking 5 bij Romeinen 7:11: De bediening van de wet gaf in feite de zonde (de zondige natuur, zie nogmaals opmerking 9 bij Rom. 5:21) een aanleiding om tegen ons te werken. De verdorven rebellerende natuur van de mens zal altijd begeren wat hij niet kan hebben. Verbied iemand iets waar hij slechts terloops belangstelling voor had en hij zal een oncontroleerbare begeerte ontwikkelen voor juist datgene.

Dit is hoe de wet werkt. De zonde was al in de mens werkzaam, maar toen de wet kwam die zijn daden veroordeelde, kwam de zonde tot leven (vers 9) in vergelijking tot wat het eerder was. De reden dat God dit deed is omdat de mensheid blind was geweest voor wat de zonde en de gevolgen daarvan waren. De zonde had ons al verslagen en onderworpen, maar we beseften dat niet. We dachten dat we goed waren, totdat de wet kwam. Toen het ons eenmaal verboden werd om op bepaalde manieren te doen en te denken, begon de zonde overvloedig te worden (Rom. 5:20)³¹ en werden we ons bewust dat we van nature kinderen van de duivel waren (Ef. 2:3)³² en een Redder nodig hadden. Dat was het doel en de bediening van de Oudtestamentische wet (zie nogmaals opmerking 4 bij Rom. 3:19).

Omdat deze waarheid niet werd begrepen, hebben veel goed bedoelende religieuze mensen geprobeerd om anderen van zondigen te weerhouden door hun Gods wetten tegen en bestraffing voor zonde te verkondigen. De wet was

daar niet voor bedoeld. Volgens deze verzen wordt, als de wet wordt gebruikt, de zonde juist opgewekt en maakte de zonde juist gebruik van de wet (NBV) om zich tegen ons te keren. Het juiste gebruik van de wet is als het ons kennis van zonde geeft (Rom. 3:19)³³ en ons ervan overtuigt dat we zonder een Redder verdoemd zijn. De wet is machteloos om zonde te overwinnen. Alleen de genade van God kan maken dat wij de zonde overwinnen (Rom. 6:14)³⁴.

12 Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.

13 Is dan het goede mijn dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde heeft, opdat zij zou blijken zonde te zijn, door het goede mijn dood bewerkt, opdat de zonde bij uitstek zondig zou worden door het gebod.

Opmerking 6 bij Romeinen 7:13: Hoewel de wet “de bediening des doods” (2 Kor. 3:7)³⁵ werd genoemd, was de wet zelf niet dood. Door onze zondige natuur was de dood al in ons aan het werk (zie nogmaals opmerking 9 bij Rom. 5:21). De wet trok alleen maar uit ons wat er al was, zodat we konden zien hoe zondig we waren en beseffen dat we een Redder nodig hadden. De misleiding van de zonde gaat in rook op in de aanwezigheid van de wet en de zonde wordt overvloedig zondig.

14 Wij weten immers, dat de wet geestelijk is; ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde.

Opmerking 7 bij Romeinen 7:14: Dit is de reden waarom de wet geen leven voor ons kon voortbrengen. Dat is omdat de wet geestelijk is en wij vleeselijk zijn. Een andere manier om dit te zeggen is dat de wet volmaakt is, maar wij zijn dat niet. Als wij ieder detail van de wet hadden kunnen naleven, dan zouden wij door de wet redding hebben verkregen. Maar wij hebben allen gezondigd en derven de volmaakte norm van God (Rom. 3:23)³⁶. Het gaat hier om iedereen, behalve één, en dat is Jezus.

De wet gaf leven aan één man, de mens Christus Jezus, omdat Hij de enige man was die volmaakt was. Jezus was zonder enige zonde en daarom verdiende Hij het eeuwige leven als een loon, niet als een geschenk. Doordat Jezus de wet hield komt dit ten goede aan degenen die hun geloof in Hem als hun Redder stellen (Rom. 8:4)³⁷.

15 Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik.

Opmerking 1 bij Romeinen 7:15: Er is veel over gediscussieerd of Paulus in deze verzen zichzelf beschreef voordat hij bekeerd werd of dat hij de vleeselijkheid beschreef die na alle jaren waarin hij met de Heer wandelde nog steeds in hem aanwezig was. Beschrijft Paulus een toestand die door de nieuwe geboorte al is afgedaan, of zegt hij dat zelfs volwassen Christenen gedoemd zijn tot een leven van schizofrenie (letterlijk: gespleten geest), waarbij een deel van ons God wil dienen en een ander deel van ons de duivel wil dienen?

Feitelijk heeft Paulus het over geen van beide. Hij geeft een uiteenzetting over de onmogelijkheid om God in onze eigen kracht te dienen, of we nu verloren of gered zijn. Het vlees is onwillig en niet in staat om de wet van God te vervullen, en als een Christen probeert de gerechtigheid van de wet door zijn eigen

wilskracht te vervullen, dan zal hij daartoe in gebreke blijven, net zoals iemand die niet is wedergeboren. Paulus beschrijft de nutteloosheid om te proberen gunst bij God te verkrijgen door onze eigen goedheid, of we nu wel of niet een Christen zijn. Dit is in de hele brief aan de Romeinen het thema geweest.

Romeinen 7 is een hoofdstuk dat een beschrijving geeft van de hopeloosheid van de mens om de gerechtigheid van de wet op eigen kracht te houden. Slechts eenmaal gebruikt Paulus in dit hoofdstuk het woord "geest" (in vers 6). In tegenstelling daarmee wordt het woord "geest", "Geest" of "Geestes" wel 21 keer gebruikt in Romeinen 8, een hoofdstuk dat het antwoord geeft op de hopeloosheid van Romeinen 7.

In deze verzen van Romeinen 7 beschrijft Paulus niet een strijd die tussen de nieuwe en de oude mens aan de gang is. Hij stelt de volkomen onmacht van de mens om zichzelf te redden vanwege zijn bedorven vlees tegenover de levensveranderende kracht van Christus zoals in hoofdstuk 8 wordt beschreven.

De apostel Paulus leefde niet een leven van voortdurend falen, waarbij hij het goede dat hij wenste te doen niet kon uitwerken, maar waarbij hij het kwade dat hij niet wenste te doen wel deed. Zo'n soort leven leefde hij niet, want hij leefde niet meer, maar Christus leefde in hem (Gal. 2:20)³⁸. Christus in Paulus maakte in het leven van Paulus een heiligheid openbaar die niet werd geëvenaard.

Als hij echter zijn afhankelijkheid van Christus had opgegeven en zou hebben geprobeerd het Christelijke leven op eigen kracht te leven, dan zou de toestand van Romeinen 7:15-24 zijn eigen ervaring zijn geweest.

Ons vlees is verdorven door zonde en hoewel we ons denken kunnen vernieuwen door Gods Woord (Rom. 12:2)³⁹ kunnen we ons vlees nooit zodanig veredelen dat het de wet van God kan vervullen. Daarom is het goede nieuws van Romeinen 8 dat God voor ons heeft gedaan wat de wet niet kon doen vanwege de zwakheid van ons vlees (Rom. 8:3)⁴⁰ en het enige dat wij hoeven te doen is het door geloof te ontvangen.

*16 Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik toe, dat de wet goed is.
17 Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.*

Opmerking 2 bij Romeinen 7:17: Zoals al is uitgelegd in opmerking 9 bij Romeinen 5:21 (zie eindnoot 6) spreekt deze zonde niet over een afzonderlijke zondige daad, maar over de oude mens of zondige natuur. Het lijkt erop dat Paulus zijn verklaringen in Romeinen 6, dat de oude mens dood is (zie nogmaals opmerking 6 bij Rom. 6:4) tegenspreekt.

Om deze ogenschijnlijk tegengestelde uiteenzettingen met elkaar in overeenstemming te brengen, hebben veel mensen gezegd dat de dood waarover in Romeinen 6 wordt gesproken geen eenmalige ervaring is, maar een voortdurend proces. Onze ervaring en het getuigenis van Paulus hier schijnen dat te staven.

In Romeinen 6:9, 10 en 11⁴¹ wordt echter specifiek onze dood voor de zonde vergeleken met Christus' dood voor de zonde. Vers 10 verklaart duidelijk dat Christus slechts eenmaal voor de zonde is gestorven (zie opmerking 11 bij Rom.

6:9)⁴² en vers 11 zegt dat wij onszelf op dezelfde manier dood voor de zonde moeten houden (zie opmerking 1 bij Rom. 6:11)⁴³. Om dit punt krachtiger te maken begint Paulus Romeinen 7 met het beeld van het huwelijk (zie opmerking 3 bij Rom. 7:2). Net zoals een vrouw niet twee echtgenoten kan hebben, kan een Christen niet twee naturen hebben (zie opmerking 4 bij Rom. 7:3).

In de context gezien kan hier dus sterk worden gemaakt dat onze oude mens absoluut dood is. Maar wat doen we dan met de verklaringen van Paulus in de verzen 17 en 20 dat de zonde nog steeds in hem leeft? De sleutel staat in vers 23 waar Paulus spreekt van de wet (invloed) van de zonde die nog in zijn leden huist, niet de zonde zelf (zie ook opmerking 5 bij Rom. 7:23 hieronder).

Dit schriftgedeelte verwijst dus naar de kracht of de invloed van de oude mens die nog steeds bestaat, maar niet naar de oude mens zelf. Het betoog dat er helemaal een eind is gemaakt aan de zondige natuur wordt in vers 24 verder kracht bij gezet, waar Paulus verwijst naar "het lichaam dezès doods". Hiermee verwijst Paulus naar hetzelfde als datgene waar hij in Romeinen 6:6 over sprak,⁴⁴ waar hij de woorden "lichaam der zonde" gebruikte (zie nogmaals opmerking 8 bij Rom. 6:6).

18 Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet.

Opmerking 3 bij Romeinen 7:18: Het woord "vlees" komt van het Griekse woord "sarx". In het Nieuwe Testament komt het woord "vlees" 122 keer voor en het afgeleide woord "vleselijk" vier keer (1 Kor. 3:3; 2 Kor. 10:4; Kol. 2:18)⁴⁵. Er zijn verschillende manieren waarop het woord "vlees" of "vleselijk" in het Nieuwe Testament wordt gebruikt. We kunnen de betekenis van het woord echter in drie categorieën groeperen.

Ten eerste kan het verwijzen naar het fysieke vlees van mensen (Luc. 24:39)⁴⁶ of dieren (1 Kor. 15:39)⁴⁷. Als het woord in deze context wordt gebruikt, is het alleen een beschrijving van de fysieke aard en is het noch goed, noch slecht, wat ook blijkt uit het feit dat Jezus "vlees" is geworden (Joh. 1:14)⁴⁸.

Ten tweede kan "vlees" de zwakheid of tekortkoming van de mens, of de mens zonder God beschrijven. Op deze manier gebruikte Paulus het woord in Romeinen 8:3 waar hij zei: "Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees". Hier bedoelde Paulus dat de mens zonder de levengevende kracht van God niet in staat is zich aan de wet te houden. Paulus beschreef zijn eigen pogingen om heilig te zijn zonder de kracht van Christus als werken van het vlees (Fil. 3:3-9)⁴⁹. "Het vlees is zwak" (Matt. 26:41)⁵⁰.

Ten derde kan "vlees" verwijzen naar alles wat zondig is in de mens. In Galaten 5:19-21 noemt Paulus de werken van het vlees op als "hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke"⁵¹. In deze zin kan het woord "vlees" bijna onderling verwisseld worden met de zondige natuur van de mens als het gaat om mensen die niet wedergeboren zijn, of de invloed van het overblijfsel van de oude mens (zie

nogmaals opmerking 6 bij Rom. 6:14) als het gaat om mensen die wel zijn wedergeboren.

In dit geval specificerde Paulus in de zinsnede “dat wil zeggen in mijn vlees” het natuurlijke deel van iemand, of de tweede betekenis van “vlees” zoals hierboven is beschreven. Hij verklaarde dat er niets goeds was in zichzelf, behoudens zijn wedergeboren geest. Hij moest deze uitleg wel opnemen, want anders zou zijn verklaring niet accuraat zijn geweest, want in zijn geest was er wel iets goeds (namelijk Christus).

19 Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dát doe ik.

20 Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

21 Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig;

Opmerking 4 bij Romeinen 7:21: De wet (kracht of invloed, zie opmerking 5 bij vers 23) was aanwezig, maar Paulus leefde niet meer onder de heerschappij van de wet (Rom. 6:14)⁵². In Romeinen 8:2 verklaart hij duidelijk dat de wet van de Geest des levens in Christus Jezus hem vrij had gemaakt van de wet van zonde en van dood.⁵³

22 want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods,

23 maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is.

Opmerking 5 bij Romeinen 7:23: Het Griekse woord dat hier drie keer met “wet” is vertaald is “nomos” wat betekent: “een kracht of invloed die tot daden dwingt”. In deze verzen gaat het dus niet rechtstreeks om de oude mens of de zondige natuur, maar eerder om de invloed ervan.

In vers 22 wordt hetzelfde Griekse woord gebruikt om naar de wet van God te verwijzen. Daar is het duidelijk dat hij spreekt over de invloed van God door Zijn voorschriften, en niet de Goddelijke persoon Zelf. Op eenzelfde manier gaat het in vers 23 over de invloed van de oude mens.

Zoals al in opmerking 8 bij Romeinen 6:6 is uitgelegd (zie eindnoot 4), is de oude mens dood en weg, maar het liet een lichaam achter. Totdat we ons denken vernieuwen zijn gedragingen en gevoelens die ons nog steeds beïnvloeden het lichaam van de oude mens. We hebben niet direct te maken met de oude zondige natuur, maar met de invloed ervan die zich nog steeds doet gelden door ons niet wedergeboren vlees. Het Christelijk leven is dus een vernieuwing van ons denken van wie we zijn geworden in Christus, niet een haat voor wie we zijn in onze oude mens.

24 Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?

Opmerking 1 bij Romeinen 7:24: Paulus beschreef niet zijn geestelijke toestand toen hij zei: “Ik, ellendig mens!” Hij sprak over zijn vlees (zie opmerking 3 bij Rom. 7:18). In vers 18 maakte hij dit onderscheid duidelijk toen hij zei: “Ik weet

dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont.” Zoals in opmerking 1 bij Romeinen 7: 15 al is uitgelegd, beschrijft Paulus dus de ellendigheid van zijn vlees.

Opmerking 2 bij Romeinen 7:24: In deze context vat Paulus zijn verklaringen van de verzen 14 tot en met 23 samen. Hij zei niet: “Wie zal me verlossen van deze dood”, want de Christen is al verlost van de dood wat het loon der zonde is (zie opmerking 3 bij Rom. 6:23)⁵⁴. Hij noemt speciaal het lichaam van deze dood.

De bewoording “het lichaam dezes doods” komt overeen met wat Paulus in Romeinen 6:6 “het lichaam der zonde” noemt.⁵⁵ Hij sprak niet van de zondige natuur zelf, want een Christen heeft niet langer meer een zondige natuur (zie nogmaals opmerking 8 bij Rom. 6:6), maar hij sprak juist van de oude mens, of de achtergelaten invloed van de zondige natuur die zich nog steeds doet gelden door het niet wedergeboren denken.

Dus de dood, of de oude mens, is verdwenen, maar het lichaam dat is achtergebleven (nl. de gedachten, houdingen en emoties) vormen nog steeds een probleem voor de Christen. Hoe kunnen we dit vlees overwinnen? Het antwoord staat in vers 25 en wordt daarna in Romeinen 8 uitgelegd.

25 Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here!

Opmerking 3 bij Romeinen 7:25: Paulus verklaart hier niet alleen dat hij God dankt door Jezus Christus, maar hij dankt God met name voor de bevrijding van het lichaam van de dood, wat alleen door onze Heer Jezus Christus bewerkt kon worden.

26 Derhalve ben ik zelf met mijn verstand dienstbaar aan de wet Gods, maar met mijn vlees aan de wet der zonde.

Opmerking 4 bij Romeinen 7:26: In dit vers staat de conclusie van de redenering van Paulus in de verzen 14 tot en met 24. Hij wenst de wet van God te dienen, maar zijn vlees is niet in staat om dat te doen. Hoe kunnen we deze frustratie te boven komen? Het antwoord staat in Romeinen 8 waar Paulus uitlegt hoe we kunnen ontsnappen aan het vlees en in de Geest kunnen wandelen.

Eindnoten Romeinen – hoofdstuk 7:

(Om in Word terug te gaan: zet de cursor in de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

¹ Rom. 1:7 aan alle geliefden Gods, geroepen heiligen, die te Rome zijn: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

² Rom. 9:3 Want zelf zou ik wel wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees;

³ *Rom. 6:4 Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.*

Opmerking 6 bij Romeinen 6:4: Dit vers verklaart dat onze dood met Christus een voldongen feit is en dat onze opstanding met Christus het gevolg van deze dood zou moeten zijn. Voor sommigen kan dit aanleiding zijn om te speculeren dat onze dood met Christus voor de zonde al bereikt is, terwijl onze opstanding met Hem (in dit verband: geestelijke opstanding) nog bereikt moet worden. Als we dit vergelijken met andere teksten blijkt echter dat dit niet zo is.

In Efeze 2:5-6 staat dat onze geestelijke opstanding met Christus een voldongen feit is dat bij onze redding gebeurde. In Kolossenzen 2:12-13 wordt hetzelfde beweerd. In Kolossenzen 3:1 gebruikt Paulus de redenering dat als we met Christus zijn opgewekt, we de dingen zouden moeten zoeken die boven zijn. Net zo zeker als alle Christenen de dingen zouden moeten zoeken die boven zijn, zo zeker zijn alle Christenen met Christus opgewekt.

Onze geest (zie opmerking 3 bij Matt. 26:41) stierf voor de zonde en is al met Christus opgewekt tot nieuwheid van leven. Deze dingen zijn al realiteit in onze nieuwe geest. Om deze feiten ook tot realiteit te laten komen in ons fysieke leven moeten we eerst weten wat er bij onze redding met onze geest gebeurde en daarna kunnen we dit goede nieuws gaan geloven. Naar de mate waarop we in onze geest denken, geloven en handelen, zullen we het leven van Christus in ons vlees ervaren.

⁴ *Rom. 6:6 dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;*

Opmerking 8 bij Romeinen 6:6: Het wandelen in opstandingskracht in ons fysieke leven hangt af van het weten dat onze oude mens is gekruisigd. Als we dat niet geloven, dan zal er geen nieuwheid van leven (vers 4) of overwinning zijn voor ons.

Zoals in opmerking 6 bij vers 4 is uitgelegd, is onze oude mens al gekruisigd. Toch hebben sommige mensen op een doeltreffende manier de kracht van die waarheid teniet gedaan door te onderwijzen dat we nog steeds een oude mens of een zondige natuur hebben die voortdurend uit de dood opstaat. Er is geen enkele schriftplaats waarin staat dat onze oude mens dagelijks of op gezette tijden opstaat. Alleen Jezus had die kracht. Satan heeft geen enkele kracht om wat voor een opstanding dan ook te bewerkstelligen. Dit gangbare geloof dat we nog steeds een oude mens of zondige natuur hebben komt niet uit de Schrift, maar door observatie. Mensen observeren een drang om te zondigen en ze nemen aan dat het hun oude zondige natuur is die hen ertoe drijft.

De Schrift onderwijst dat zonde dood voortbrengt (Gen. 2:17; Rom. 5:12, 15, 17; 6:23, Ef. 2:1) en dat daarom iedereen werd geboren met een geest die dood was, of afgescheiden was van God. Dit is het deel van ons dat de Bijbel zonde noemt (zie opmerking 9 bij Rom. 5:21), of de oude mens. De Schrift leert dus wel dat iedereen is geboren met een zondige natuur of oude mens (zie opmerkingen 3 en 4 bij Rom. 7:9). Maar in deze verzen maakt Paulus het bijzonder duidelijk dat voor de Christen de oude mens dood is. We hebben niet meer een natuur die ons tot zonde drijft.

Maar als dat zo is, waarom schijnen we dan zo gebonden aan de zonde, zelfs nadat we de nieuwe geboorte hebben ervaren? De reden is dat onze oude mens een lichaam (wat in dit vers 'lichaam der zonde' wordt genoemd) achterliet. Net zoals wanneer iemand overlijdt de geest en de ziel van deze persoon een fysiek lichaam achterlaten, zo liet onze oude mens gewoonten en bolwerken in onze gedachten en gevoelens achter. De reden dat een Christen de neiging heeft om te zondigen is omdat ze hun denken niet hebben vernieuwd, niet vanwege een zondige natuur.

God maakte ons denken als een computer. We kunnen ons denken programmeren zodat bepaalde daden en gedragingen automatisch gebeuren. Bijvoorbeeld, toen we kinderen waren, was het een geweldige inspanning om onze veters te strikken of onze shirts dicht te knopen, maar nu kunnen we dit doen zonder er zelfs bij na te denken wat we doen. Het is alsof het een deel van ons is, maar in werkelijkheid is het een aangeleerde gewoonte.

Op dezelfde manier beheerste onze oude mens onze gedachten voordat we wedergeboren werden. Hij leerde ons dingen zoals egoïsme, haat en angst en plaatste binnenin ons een wens om te zondigen. De oude mens is nu weg, maar die negatieve delen van zijn lichaam zijn er nog. Net zoals een computer doorgaat met uitvoeren waar hij voor geprogrammeerd is totdat hij geherprogrammeerd wordt, zullen onze gedachten ons leiden op de koers die onze oude mens had uitgezet, tenzij we vernieuwd worden (Rom. 12:2).

Daarom heeft een Christen niet een deel in zich dat nog van de duivel is en hem tot zonde drijft. In plaats daarvan is de Christen bevrijd van dat deel van hem dat dood was in zonde (nl. de oude mens – Efeze 2:1)

en de rest van het Christelijk leven is een vernieuwing van het denken dat tot gevolg heeft dat het opgestane leven van Jezus in onze fysieke lichamen openbaar wordt (2 Kor. 4:11).

Sommigen zeggen misschien: "Wat is het verschil? Of het nu mijn oude mens is of een vernieuwd denken, toch worstel ik nog steeds met de wens om te zondigen." Het verschil is enorm. Als we nog steeds een zondige natuur hebben, dan zijn we gedoemd tot een leven van schizofrenie (letterlijk – een gespleten geest), maar als het juist ons niet vernieuwde denken is dat het probleem veroorzaakt, dan kunnen we zien dat de situatie verbetert naarmate we ons denken vernieuwen.

Als we onze zondige natuur zelfs na de nieuwe geboorte hadden gehouden, dan zou iemand die voor de redding door een bepaalde zonde was gebonden er na zijn redding ook nog aan gebonden zijn. Hij zou de fysieke daad misschien kunnen nalaten, maar in zijn hart zou hij zich schuldig blijven voelen om die zonde in zijn gedachten te begaan (zie opmerking 12 bij Matt. 5:22). Toch zijn er miljoenen voorbeelden van mensen die de nieuwe geboorte ervaren en zo veranderd zijn, dat juist die zonden waar ze slaven van waren voordat ze gered werden nu zo weerzinwekkend voor hen zijn dat ze geen wens meer hebben om die daden te begaan. Ze kunnen zichzelf niet eens meer vereenzelvigen met die oude mens die deze dingen deed, omdat ze een nieuwe schepping zijn (2 Kor. 5:17), of een nieuw schepsel (SV), met een vernieuwd denken.

Het is werkelijk bevrijdend om te beseffen dat we niet meer zonden hoeven te begaan en dat de keuze aan ons is. Daarom kunnen we veranderen door de vernieuwing van ons denken (Rom. 12:2) omdat er niet langer een deel van ons is dat van nature een zondaar is. Dit is het punt dat Paulus in dit vers maakt. Om het opstandingsleven van Jezus te ervaren, moeten we weten dat onze oude mens dood is. Daarna vernietigen we, door het vernieuwen van ons denken, het lichaam dat de oude mens achterliet, met als uiteindelijk resultaat dat we de zonde niet langer zullen dienen.

⁵ *Matt. 19:7 Zij zeiden tot Hem: Waarom heeft Mozes dan bevolen een scheidbrief te geven en haar (daarmede) weg te zenden?*

Opmerking 5 bij Matt. 19:7: In plaats van een eenvoudig antwoord te geven om de Schriftuurlijke basis voor scheiding uit te leggen, had Jezus de Farizeeën versteld doen staan met de onthulling dat scheiding nooit was bedoeld door God (zie opmerking 10 bij Marc. 10:2). Dit bracht de Farizeeën ertoe om te vragen waarom Mozes dan instructies voor scheiding had gegeven. Wederom was dit van hun kant niet een eerlijke vraag, maar ze probeerden Jezus vast te zetten in wat Hij zei.

Jezus antwoordde dat scheiding was toegestaan, maar dat het nooit de bedoeling was geweest. God had iets toegestaan wat Hij haatte (Mal. 2:16) vanwege de hardheid van het hart van de mensen (zie opmerking 10 bij Marc. 6:52). Dit gold ook voor polygamie (zie opmerking 11 bij Marc. 10:6) en slavernij. Jezus was gekomen om ons hart van steen weg te nemen en ons een hart van vlees te geven (Ezech. 11:19) zodat we in het beste wat God voor ons heeft konden wandelen.

⁶ *Rom. 5:21 opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here.*

Opmerking 9 bij Romeinen 5:21: De zonde waarvan hier wordt gesproken zijn niet de afzonderlijke zondige daden die wij begaan, maar de neiging om te zondigen. Paulus spreekt hier over een aangeboren neiging, beheptheid, aanleg om te zondigen.

Het woord "zonde" wordt in 36 verzen in de brief aan de Romeinen gebruikt (Rom. 3:9, 20; 4:8; 5:12, 13, 20, 21; 6:1, 2, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 20, 22, 23; 7:7, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 20, 23, 26; 8:2, 3, 10; 14:23) en het meervoud "zonden" in drie verzen (Rom. 3:25; 4:7 en 11:27).

Het woord 'zonde' of 'zonden' komt van twee Griekse woorden. Een van deze Griekse woorden is "hamartema", dat alleen in Rom. 3:25 wordt gebruikt en verder nog drie keer in het Nieuwe Testament (Marc. 3:28; 4:12; 1 Kor. 6:18).

Het andere Griekse woord is "hamartia". Dit is een zelfstandig naamwoord. Er is ook een werkwoord "hamartano", dat in Rom. 6:15 met "zondigen" is vertaald. Een zelfstandig naamwoord verwijst naar een persoon, plaats of ding, terwijl een werkwoord naar de actie van het zelfstandige naamwoord verwijst. Daarom verwijzen de woorden 'zonde' of 'zonden' in de brief aan de Romeinen naar de neiging van de mens om te zondigen en niet naar de afzonderlijke zondige daden. Als je denkt dat het woord zonde in deze hoofdstukken naar de daad van zonde verwijst, dan heb je niet begrepen wat Paulus hier zegt.

De strijd van de gelovige is niet tegen afzonderlijke zondige daden, maar tegen de innerlijke neiging om te zondigen. Als deze neiging gebroken kan worden, dan zullen de zondige daden ophouden. Onze afzonderlijke zondige daden zijn slechts een uitdrukking of indicatie hoe goed we het doen in onze strijd tegen deze hartstoestand wat ons tot zondigen aanzet.

In Romeinen 5:12 staat dat deze neiging om te zondigen (of wat door velen de zondige natuur wordt genoemd) door Adam de wereld in werd gebracht. Deze zondige natuur is er de oorzaak van dat we zondigen. Onze afzonderlijke zondige daden gaven ons niet een zondige natuur (zie opmerking 17 bij Joh. 8:44 en opmerkingen 4 bij Rom. 7:9).

Toen wij werden gered, stierf onze oude mens (Rom. 6:6) oftewel onze zondige natuur, maar de neiging om te zondigen bleef door de gedachten en gevoelens die de oude mens achterliet. De Christen heeft niet langer meer een zondige natuur die hem aanzet om te zondigen, maar hij is bezig om zijn denken te

vernieuwen (Rom. 12:2).

⁷ Deut. 24:1 Wanneer iemand een vrouw genomen en gehuwd heeft, dan zal, – als hij haar geen genegenheid toedraagt, omdat hij iets onbehoorlijks aan haar gevonden heeft, en hij een scheidbrief geschreven en haar die overhandigd heeft, waarna hij haar uit zijn huis heeft weggezonden;

⁸ Ef. 2:3 trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns

⁹ Rom. 3:19 Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot hén spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God,

Opmerking 4 bij Romeinen 3:19: Paulus begint nu aan een serie radicale verklaringen. Ze zijn radicaal omdat de Joden uit zijn tijd, net zoals veel kerkmensen uit onze tijd, dachten dat de wet van God was gegeven zodat we onze redding konden verdienen door ons aan de wet te houden. Dat was niet het doel. De wet was niet gegeven met als doel om rechtvaardiging voort te brengen (Rom. 3:20, 28; 4:13; Gal. 2:16; 3:11; Gal. 5:4; Ti. 3:5).

De wet was gegeven om te doden (2 Kor. 3:7) en om te veroordelen (2 Kor. 3:9). De wet vermeerderde de zonde (1 Kor. 15:56) en bracht de zonde tot leven (Rom. 7:9). De wet maakte dat de zonde de gelegenheid kreeg om ons te misleiden en allerhande begeerte in ons op te wekken (Rom. 7:8, 11). Kortom, de wet versterkte onze vijand, de zonde, maar niet ons.

Waarom had God ons iets willen geven dat onze vijand zou versterken? Omdat wij al verslagen waren door de zonde, maar we wisten het niet. De mensheid was misleid in het denken dat, hoewel we niet volmaakt waren, onze zonden toch zeker niet zo slecht waren. Eigenlijk zijn we best goede mensen en het resultaat zal ook wel goed uitpakken. Het enige wat verkeerd is met dit denken is dat God geen vergelijkende statistieken bijhoudt. Het maakt niet uit of je beter bent dan iemand anders. Ieder heeft gezondigd en derft de heerlijkheid Gods (vers 23) en het loon van de zonde (iedere zonde) is de dood (Rom. 6:23).

In Jakobus 2:10 staat: "Want wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle (geboden)." Als iemand één zonde doet is hij schuldig aan alle zonden. Het is te vergelijken met het breken van een raam. Het maakt niet uit hoe groot het gat is dat je in het raam maakt. Als het gebroken is, moet het hele raam worden vervangen. Als we slechts het kleinste gebod overtreden zijn we al schuldig aan het overtreden van alle geboden.

God moest dus de misleiding doorprikken waar de mensen in waren gevallen omdat ze dachten dat ze vast wel goed genoeg waren om door God te worden aanvaard. De manier waarop Hij dit deed was door het geven van de wet. Het bracht de zonde en begeerte in ons tot leven. Voor degenen die de wet ontvingen werd het onmiskenbaar duidelijk dat als God de heilige volmaaktheid van de wet eiste, niemand door zijn eigen goedheid gered kon worden.

Dat was het punt dat God maakte en dat was het punt dat Paulus hier maakt. Niemand kan gered worden door zich te houden aan de wet, omdat allen hebben gezondigd en de volmaaktheid van de wet derven (vers 23).

De wet ontdeed ons daarom van iedere verontschuldiging en maakte ons schuldig voor God. De wet gaf ons de kennis hoe zondig we waren en haalde iedere misleiding weg dat we ooit gered zouden kunnen worden omdat we, in vergelijking tot anderen, "zulke aardige mensen" waren. In Galaten 3:23 zegt Paulus: "Doch voordat dit geloof kwam, werden wij onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden." De wet nam iedere hoop op redding weg, behalve geloof in een redder. Dat was het doel van de wet.

¹⁰ 1 Tim. 1:9-10 wel wetend, dat de wet niet gesteld is voor de rechtvaardige, maar voor wettelozen en tuchtelozen, voor goddelozen en zondaars, voor onverlaten en onheiligen, voor vadermoorders en moedermoorders en doodslagers, hoereerders, knapenschenders, zielverkopers, leugenaars, meinedigen, en al wat verder ingaat tegen de gezonde leer,

¹¹ Rom. 6:14 Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Opmerking 6 bij Romeinen 6:14: De oude mens is dood en weg. Toch is er nog een overblijfsel van de oude mens, of de nog niet vernieuwde gedachten en gevoelens die de oude mens achterliet. Paulus verwijst naar deze doorzeurende uitwerkingen van de oude mens of zonde.

Paulus verklaart zeer duidelijk dat de reden dat de zonde geen heerschappij over ons zal hebben is omdat we niet onder de wet zijn (zie opmerking 3 bij Rom. 3:19), maar onder de genade (zie opmerking 5 bij Rom. 1:5). De meeste Christenen functioneren tegenwoordig nog steeds onder de wet. Het is daarom geen verrassing dat de zonde nog steeds heerschappij over hen heeft. Het is een eerste vereiste om onze bevrijding van de Oudtestamentische wet te begrijpen voordat we de heerschappij van de zonde over ons

leven kunnen breken.

De reden waarom dit zo is, is omdat de wet de zonde versterkt door schuld voort te brengen wat ons veroordeelt en doodt (zie opmerking 4 bij Rom. 3:19). De wet bracht ook de toorn van God op onze zonde (zie opmerking 3 bij Rom. 4:15). Wanneer we echter de verzoening van Christus voor onze zonde aanvaarden, hoeven we de toorn van God niet langer meer te vrezen. Deze was op Jezus geplaatst. We hebben ook niet meer de wet nodig die ons veroordeelt en doodt. We zijn al bij Christus gekomen voor redding, en dat is waar de wet voor bedoeld was (Gal. 3:24-25).

Dit te weten bevrijdt iemand van zonde. Het maakt iemand niet vrij om te zondigen. Iedere Christen gaat tot op zekere hoogte door met zondigen, niet omdat we dit moeten doen, maar omdat we nog steeds in het proces zijn om ons denken te vernieuwen. Als we echter niet veroordeeld zijn en ons afgescheiden van God voelen vanwege onze zonde, dan zijn we vrij om naar God te gaan om hulp te krijgen in plaats van uit angst weg te gaan van God. De sleutel om de heerschappij van de zonde over ons leven te breken is dus Gods genade te begrijpen en onze bevrijding van de wet.

¹² *Joh. 15:2 Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage.*

Opmerking 47 bij Joh. 15:2: Wat is deze vrucht waar Jezus hier over spreekt? Sommigen hebben een zeer beperkte verklaring gegeven door te zeggen dat dit het voortbrengen van een andere Christen is en dat daarom iedere gelovige die zijn geloof niet vermenigvuldigd weggenomen zal worden. Dit kan niet gestaafd worden met andere Schriftplaatsen.

Deze vrucht kan naar veel dingen verwijzen. Paulus sprak van de vrucht van de Geest (Gal. 5:22-23), de vrucht van gerechtigheid (Fil. 1:11), de vrucht van bekeerde heidenen (Rom. 1:13) en de vrucht van heiliging (Rom. 6:22). Jezus zou over ieder van deze vruchten of een combinatie ervan hebben kunnen gesproken. Het meest waarschijnlijk is dat Jezus simpelweg het woord "vrucht" gebruikte als een aanduiding van iedere deugd die Gods Woord voortbrengt.

¹³ *Rom. 8:9 Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.*

Opmerking 20 bij Romeinen 8:9: Paulus maakt een duidelijk onderscheid tussen "in het vlees" en "naar het vlees", en "in de Geest" en "naar de Geest". Een wedergeboren persoon (zie opmerking 2 bij Joh. 3:3) kan niet "in het vlees" zijn, maar hij kan wel "naar het vlees" wandelen. Een verloren persoon kan niet "in de Geest" zijn, hoewel hij wel kan proberen "naar de Geest" te wandelen. Het woord dat hier met "in" is vertaald is het Griekse woord "en", wat verwijst naar een (vaste) positie (plaats, tijd of toestand). In tegenstelling verwijst het woord dat met "naar" is vertaald in de verzen 1, 4, 5, 12 en 13 naar "volgens iets wat een maatstaf is, overeenkomstig naar". Wanneer Paulus dus spreekt van "in het vlees" of "in de Geest" verwijst hij naar een vaste positie of toestand. Wanneer hij spreekt van "naar het vlees" of "naar de Geest" verwijst hij naar iets dat wij als een maatstaf voor ons gedrag hanteren of waarmee we overeenstemmen.

Een Christen kan overeenstemmen met of zijn daden afstemmen op een maatstaf die anders is dan die van God en toch zijn positie in Christus behouden (zie opmerking 1 bij Rom. 6:20). Een Christen kan dus "naar het vlees" wandelen, maar hij wordt nooit beschouwd als zijnde "in het vlees".

¹⁴ *Rom. 6:22 Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in de dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiliging en als einde het eeuwige leven.*

Opmerking 2 bij Romeinen 6:22: Merk op dat heiligheid een vrucht is en niet een wortel van redding. Dit wil zeggen dat heiligheid een nevenproduct is van een relatie met God en dat het niet een relatie met God voortbrengt (zie opmerking 21 bij Matt. 23:26).

¹⁵ Rom. 7:6 Statenvertaling: Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, daar wij dien gestorven zijn, onder welke wij gehouden waren; also dat wij dienen in nieuwheid des geestes, en niet *in* de oudheid der letter.

¹⁶ Rom. 6:14 Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

¹⁷ 1 Tim. 1:9a wel wetend, dat de wet niet gesteld is voor de rechtvaardige,

¹⁸ *Matt. 23:26 Gij blinde Farizeeër, reinig eerst de inhoud van de beker; dan zal hij ook van buiten rein worden.*

Opmerking 21 bij Matt. 23:26: Deze schriftgeleerden en Farizeeërs waren zich alleen maar bewust van uiterlijke daden en ze begrepen niet dat het om de gesteldheid van het hart gaat. Religie (de mens die probeert om God te benaderen) zal in dit opzicht altijd verschillen van Christendom (God die naar de mens komt). "De mens ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan" (1 Sam. 16:7).

Religie houdt zich alleen maar bezig met de daden van mensen omdat het een bediening is van mensen die vleeselijk gezind zijn. Werkelijk Christendom gaat rechtstreeks naar iemands hart. Jezus zei dat als we de inhoud van de beker zouden reinigen (d.w.z. onze harten), de buitenkant dan ook rein zou zijn (d.w.z. onze daden). Als bij iemand het hart is veranderd, dan is het onmogelijk dat deze verandering dan niet zijn daden zal weerspiegelen (Spr. 23:7; Matt. 12:34).

Eén van de favoriete boodschappen van religie is dat als je maar op de goede manier handelt, jijzelf wel goed zult zijn. Niets kan minder waar zijn. Je moet wedergeboren zijn (Joh. 3:3-7). En als je wedergeboren bent, dan is heiligheid een nevenproduct en niet de manier om een relatie met God te hebben (Rom. 6:22).

¹⁹ Luc. 7:44-47 En Zich naar de vrouw wendende, zeide Hij tot Simon: Ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis gekomen; water voor mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft met tranen mijn voeten nat gemaakt en ze met haar haren afgedroogd. Een kus hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft, van dat Ik binnengekomen ben, niet opgehouden mijn voeten te kussen. Met olie hebt gij mijn hoofd niet gezalfd, maar zij heeft met mirre mijn voeten gezalfd. Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde.

²⁰ 1 Sam. 16:7 Doch de HERE zeide tot Samuël: Let niet op zijn voorkomen noch op zijn rijzige gestalte, want Ik heb hem verworpen. Het komt immers niet aan op wat de mens ziet; de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de HERE ziet het hart aan.

²¹ 2 Kor. 5:17 Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.

Ezech. 11:19 Ik zal hun één hart geven en een nieuwe geest in hun binnenste, en Ik zal het hart van steen uit hun lichaam verwijderen en hun een hart van vlees geven,

Ezech. 36:26 een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven.

²² 1 Kor. 15:56 De prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet.

²³ *Rom. 1:18 Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden,*

Opmerking 2 bij Romeinen 1:18: In Romeinen 1:18-20 verklaart Paulus dat God Zichzelf aan de hele mensheid heeft geopenbaard. De schriften van het Oude Testament zeggen dat God Zich door de natuur aan iedereen heeft geopenbaard (Ps. 19:2-3), maar Paulus verklaart hier dat er bij ieder mens een intuïtieve openbaring is van God.

In deze verzen zijn er vijf woorden die de omvang beschrijven waarmee God Zichzelf aan de mensheid heeft geopenbaard en die de moeite waard zijn om aandacht aan te geven. Ieder van deze vijf woorden zouden op zichzelf al een sterk argument zijn voor wat Paulus vertelt. De combinatie van deze woorden in slechts twee zinnen benadrukken echter de zekerheid van wat Paulus beweert.

Het gebruik van het woord "alle" in vers 18 laat de omvang zien waarmee God Zichzelf heeft geopenbaard. God heeft een getuigenis in ieder mens geplaatst tegen alle goddeloosheid en ongerechtigheid.

In vers 19 is het Griekse woord dat hier is vertaald met "openbaar" en met "geopenbaard" het woord "phaneroo", wat betekent "duidelijk maken, zichtbaar, kenbaar, merkbaar maken, manifesteren, laten zien". Dit woord maakt het zeer duidelijk dat deze instinctieve of intuïtieve kennis niet zo subtiel is dat het over het hoofd kan worden gezien. God geeft ieder mens het recht om te kiezen, maar er kan geen twijfel over bestaan dat ieder mens ooit eens duidelijk de fundamentele waarheden van het bestaan van God heeft gezien en begrepen.

In vers 20 zegt Paulus dat deze innerlijke kennis van God ervoor zorgt dat ieder mens de onzichtbare dingen van God met het verstand kan doorzien. Het Griekse woord dat met "doorzien" is vertaald is "kathorao", wat betekent: "volledig aanschouwen, duidelijk bevatten". Dit laat er geen twijfel over bestaan dat ieder mens die ooit op aarde heeft gewandeld een duidelijke openbaring van God heeft gehad. Het gebruik van het woord "verstand" benadrukt dat God de mensen niet alleen kennis heeft gegeven, maar ook dat de mens die kennis kan begrijpen.

Daarom zal niemand op de dag des oordeels voor God staan en kunnen zeggen: "God is niet rechtvaardig". Hij heeft iedereen die ooit heeft geleefd, ongeacht hoe ver of geïsoleerd iemand heeft gewoond, de gelegenheid gegeven om Hem te kennen. Ieder is zonder verontschuldiging.

Iemand zou nu kunnen zeggen: "Als dit waar is, waarom zien we dan niet meer van deze intuïtieve kennis van God in de levens van degenen die het evangelie niet hebben gehoord?" Paulus geeft hierop het antwoord in de verzen 21-23.

²⁴ *Rom. 5:13 want reeds vóór de wet was er zonde in de wereld. Maar zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is.*

Opmerking 2 bij Romeinen 5:13: In vers 12 vergelijkt Paulus de toegerekende rechtvaardigheid met de toegerekende zonde. Hij onderbreekt deze gedachte even en legt in de verzen 13-17 uit hoe God met de zondige natuur van de mens omging van de tijd van Adam tot de tijd van de wet van Mozes. De verzen 12 en 18 kunnen dus achter elkaar gelezen worden om het punt dat Paulus maakt te begrijpen, maar ondertussen wordt dus in “tussen haakjes” geplaatste verzen heel belangrijke informatie gegeven. Paulus zei dat tot de tijd dat de wet werd gegeven de zonde niet aan de mensen werd toegerekend. Zoals in opmerking 6 bij Romeinen 4:3 wordt uitgelegd, is het meest gebruikte Griekse woord voor toerekenen “logizomai” wat een rekenkundige term is en betekent dat God de zonden van de mensen niet in een soort van grootboek bijhoudt. In dit geval wordt een ander Grieks woord gebruikt, nl. “ellogao”, dat slechts één andere keer wordt gebruikt in het Nieuwe Testament, nl. in Filemon 18, als “iets in rekening brengen”, maar het heeft praktische dezelfde betekenis. Dit is een radicale verklaring.

De meeste mensen hebben de manier waarop God met de mens omging na de zonde van Adam opgevat als een directe verwerping en verbanning uit Zijn aanwezigheid. Met andere woorden, een directe toerekening van de zonden aan de mens. Paulus zegt hier echter precies het tegenovergestelde. God rekende de mensen hun zonde niet toe tot de tijd dat de wet van Mozes werd gegeven.

Met dit in ons achterhoofd zou het de manier moeten veranderen waarop we denken over Gods omgang met de mens tussen de zondeval en het geven van de wet. Adam en Eva werden niet uit de Hof van Eden verdreven omdat God ze niet meer in Zijn aanwezigheid kon verdragen. De manier waarop God met Adam en Eva en hun kinderen omging (Genesis 4) bewijst dat Hij nog steeds bij hen aanwezig was. De reden dat Hij hen uit de Hof van Eden verdreef wordt duidelijk gezegd in Genesis 3:22-23. Het was om hen ervan te weerhouden om van de boom des levens te eten waardoor ze voor eeuwig zouden leven.

In plaats van een bestraffende maatregel was het eigenlijk een daad van genade. Het zou verschrikkelijk zijn geweest voor de mens om voor eeuwig in een zondig lichaam te moeten leven, onderworpen aan alle emoties en ziekten die deze zonde met zich meebrengt. God had een beter plan door Jezus.

In overeenstemming met wat Paulus hier onthult, was God genadig voor de eerste moordenaar (Gen. 4:9-15). Hij ging zelfs zover om een teken op zijn voorhoofd te plaatsen en wraak te beloven als iemand hem zou proberen te doden. In tegenstelling daarmee werd, toen de wet eenmaal was gegeven, de eerste man die het voorschrift van de sabbat brak tot de dood gestenigd, omdat hij een paar takjes opraapte. Dat schijnt niet in verhouding met elkaar te staan. Maar het antwoord is dat vóór de tijd van de wet God de mensen hun zonde niet toerekende zoals Hij dat wel deed nadat de wet was gegeven.

Het lijkt erop dat de verwoesting van Sodom en Gomorra en de zondvloed van Noach twee opmerkelijke uitzonderingen waren. In feite waren dit geen uitzonderingen. Hoewel deze twee oordeelsdaden een straf waren voor de individuele mensen die dit oordeel ondergingen, waren ze eigenlijk een daad van genade voor het gehele menselijke ras. Net zoals een ledemaat of een orgaan soms moet worden opgeofferd om een leven te redden, zo moest God deze zondaars verwoesten om door te kunnen gaan met Zijn genade voor het menselijk ras. De mensen in de dagen van Noach en de inwoners van Sodom en Gomorra waren zo verdorven dat ze als een kankergezwell waren dat gedood moest worden.

De eerste 2.000 jaren nadat de mens in zonde was gevallen (ongeveer de tijd tussen de zondeval en het geven van de wet) rekende God de mens zijn zonden dus niet toe. Daarom werd Abram niet gedood omdat hij zijn halfzuster huwde en werd Jakob niet gedood toen hij de zuster van zijn vrouw huwde (zie opmerking 3 bij Rom. 4:15).

We kunnen daarom zien dat Gods eerste reactie op de zonde van de mens genade was en niet oordeel. Het was meer dan 2.000 jaar later dat God de mens zijn zonde ging toerekenen en volgens Galaten 3:19-24 was dat slechts tijdelijk om met de zonde om te gaan totdat Jezus zou komen. Door Jezus is God wederom de wereld met Zichzelf verzoenende en rekent hij de mens zijn zonde niet toe (2 Kor. 5:19).

²⁵ *Rom. 5:15 Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene zeer velen gestorven zijn, veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor zeer velen overvloedig geworden.*

Opmerking 1 bij Romeinen 5:15: Paulus begint hier met een serie vergelijkingen. Hij vergelijkt de toegerekende rechtvaardiging door Christus met de toegerekende zonde door Adam. Deze vergelijking maakt Paulus vijf keer, zodat er geen twijfel over kan bestaan dat op dezelfde manier waarop iedereen door Adam een zondaar werd, allen die hun geloof in Christus stellen door Hem gerechtvaardigd worden. De religieuze wereld heeft feitelijk deze waarheid van de geërfde zonde van Adam geaccepteerd, maar deze waarheid van de geërfde rechtvaardiging door de nieuwe geboorte is voor velen nog steeds een raadsel. Toch zegt Paulus dat als het ene waar is, het andere ook waar is. Deze waarheden zijn als de twee zijden van een munt. Als je de ene waarheid accepteert, moet je de andere ook aanvaarden.

²⁶ *Rom. 5:16 En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van één; want het oordeel leidde van één overtreding tot veroordeling, maar de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging.*

Opmerking 4 bij Romeinen 5:16: De ene zonde van Adam bracht een zondige natuur voort in alle mensen, wat op zijn beurt ervoor zorgde dat ieder mens afzonderlijke zonden beging. Jezus bracht echter niet alleen

een oplossing voor de oorspronkelijke zonde waardoor het menselijke ras besmet werd, maar ook voor iedere afzonderlijke zonde.

²⁷ *Rom. 4:15 De wet immers bewerkt toorn; waar echter geen wet is, is ook geen overtreding.*

Opmerking 3 bij Romeinen 4:15: De wet van God zette de toorn van God vrij (zie opmerking 4 bij Joh. 3:36). Zonder de wet was er geen toorn, omdat er zonder de wet geen overtredingen waren. In 1 Johannes 3:4 staat: "Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid." Voordat de wet van God was gegeven, rekende God daarom de zonden van de mensen hen niet toe (zie opmerking 2 bij Rom. 5:13).

Daarom werd Abraham niet gedood omdat hij zijn halfzuster huwde (zie opmerking 5 bij Rom. 4:3) en Jakob werd niet gedood omdat hij de zuster van zijn vrouw trouwde (Lev. 18:18). God had nog niet de wet met betrekking tot deze dingen gegeven en daarom begingen deze mannen geen opzettelijke overtreding. Toen de wet van God dus werd gegeven, werd de zonde tot leven gemaakt en stierven wij (zie opmerking 3 en 4 bij Rom. 7:9). De wet bracht dood voort door Gods toorn over onze zonden vrij te zetten (zie nogmaals opmerking 4 bij Rom. 3:19).

Iedereen die probeert de wet van God te houden met als doel om gerechtvaardigd te worden voor het aangezicht van God, zal ook de toorn van God op zijn leven vrijzetten. Prijs God voor Jezus die ons onder de wet uithaalde en ons onder de genade bracht (Rom. 6:14).

²⁸ *Marc. 3:29 maar wie gelasterd heeft tegen de heilige Geest, heeft geen vergeving in eeuwigheid, maar staat schuldig aan eeuwige zonde.*

Opmerking 4 bij Marc. 3:29: De verloren overledenen zijn momenteel in de hel, wat een plaats is van vuur en kwelling (zie opmerking 13 bij Matt. 5:22). Bij de tweede komst van Jezus en de grote witte troon (Openb. 19:11-20:15) zullen alle vijanden van God, inclusief degenen die nu in de hel zijn, geoordeeld en verbannen worden naar de poel des vuurs. Zoals in dit vers en andere verzen (Matt. 3:12; 18:8; 25:41,46; Marc. 3:29; 9:44; Heb. 6:2; Jud. 7; Openb. 14:10-11; 20:10,15) bekend wordt gemaakt, zal deze poel des vuurs een plaats van eeuwig oordeel zijn. Er zal geen tweede kans zijn, zelfs niet in de komende wereld (Matt. 12:32).

²⁹ Ef. 2:1-3 Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid, – trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns –,

³⁰ *Joh. 3:3 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.*

Opmerking 2 bij Joh. 3:3: Om het Koninkrijk van God binnen te kunnen gaan is het essentieel om wederomgeboren te zijn (vers 5). Zoals Jezus aan Nicodemus uitlegde, is dit niet een tweede lichamelijke geboorte, maar juist een geestelijke geboorte. Door zonde werd onze geest dood voor God (gescheiden van God) (Rom. 3:23; 6:23; 7:9,11; Ef. 2:1,5). Net zoals we niet zelf onze lichamelijke geboorte veroorzaakten, kunnen we ook niet onze geestelijke geboorte zelf voortbrengen. We zijn totaal niet bij machte om onszelf te redden (Jer. 13:23; Rom. 3:10-12; 8:7-8; Ef. 2:3) en daarom hebben wij een Redder nodig (Titus 1:4; 2:13; 3:4-5). Als we alleen maar in de Here Jezus Christus geloven zijn we gered (Hand. 16:31). Geloof is de enige voorwaarde (Rom. 3:28; 10:6-9). Alleen geloof redt. Reddend geloof staat echter niet alleen. In Jac. 2:17-18 staat: "geloof, indien het niet met werken gepaard gaat, is, op zichzelf genomen, dood ... toon mij dan uw geloof zonder de werken, en ik zal u mijn geloof tonen uit mijn werken." Redding is niet een reformatie, maar juist een vernieuwing, een nieuwe geboorte, een nieuwe schepping (2 Kor. 5:17), die alleen maar tot stand kan worden gebracht door een creatief wonder van de Heilige Geest (Joh. 1:13; 3:5).

³¹ Rom. 5:20 Maar de wet is er bijgekomen, zodat de overtreding toenam; waar evenwel de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden,

³² Ef. 2:3 trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns

³³ Rom. 3:10 Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot hén spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God,

³⁴ Rom. 6:14 Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

³⁵ 2 Kor. 3:7 Indien nu de bediening des doods, met letters op stenen gegrift, gepaard ging met zulk een heerlijkheid, dat de kinderen Israëls de blik niet op het aangezicht van Mozes konden vestigen om de heerlijkheid van zijn aangezicht, die toch verdwijnen moest,

³⁶ Rom. 3:23 Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods

³⁷ Rom. 8:4 opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest.

³⁸ Gal. 2:20 Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.

³⁹ Rom. 12:2 En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene.

⁴⁰ Rom. 8:3 Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees – God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees,

⁴¹ Rom. 6:9 daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem. 10 Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God. 11 Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.

⁴² *Rom. 6:9 daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem.*

Opmerking 11 bij Romeinen 6:9: Veel huidige theologen geloven dat we aan onze zonden zijn gestorven, maar dat we iedere morgen in onze zonden opstaan en dat wij daarom dit proces voortdurend moeten herhalen. Dat gebeurde niet met Jezus en deze verzen vergelijken ons dood zijn voor de zonde met de dood van Jezus voor de zonde. Het is waar dat we ons voortdurend dit dood zijn voor de zonde weer moeten toeëigenen, maar er is een groot verschil tussen steeds weer opnieuw sterven en het vernieuwen van je denken met een volbracht feit.

⁴³ *Rom. 6:11 Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.*

Opmerking 1 bij Romeinen 6:11: Zoals in opmerking 3 bij Romeinen 6:2 en opmerking 6 bij Romeinen 6:4 is uitgelegd, is onze oude mens dood. Omdat er echter, zelfs na de nieuwe geboorte, nog steeds een begeerte tot zondigen aanwezig is, onderwijzen velen dat de oude mens voortdurend wordt opgewekt. Dat is niet zo. Dit vers maakt zeer duidelijk dat we onszelf als dood voor de zonde moeten houden, net zoals Christus dood is voor de zonde. Het Griekse woord dat in dit vers met “zo” is vertaald is het woord “houto” dat betekent: “op deze manier (verwijzend naar wat voorafgaat of naar wat volgt)” Men kan ook zeggen: “op dezelfde manier, op een vergelijkbare manier, evenzo”. Daarom zijn we net zo dood voor de zonde als Christus dood voor de zonde is.

Natuurlijk stierf Jezus slechts eenmaal voor de zonde, dus daarom kunnen wij slechts eenmaal sterven voor de zonde (verzen 9-10). Daarna houden wij onszelf gewoon dood voor de zonde en levend voor God.

⁴⁴ Rom. 6:6 dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;

⁴⁵ 1 Kor. 3:3 want gij zijt nog vleselijk. Want als er onder u nijd en twist is, zijt gij dan niet vleselijk, en leeft gij niet als (onveranderde) mensen?

2 Kor. 10:4 want de wapenen van onze veldtocht zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken,

Kol. 2:18 Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering, als ingewijde in wat hij heeft aanschouwd, zonder reden opgeblazen door zijn vleselijk denken,

⁴⁶ Luc. 24:39 Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.

⁴⁷ 1 Kor. 15:39 Alle vlees is niet hetzelfde, maar dat van mensen is anders dan dat van beesten, en het vlees van vogels weer anders dan dat van vissen.

⁴⁸ Joh. 1:14 Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.

⁴⁹ Fil. 3:3-4 Want wij zijn de besnijdenis, die door de Geest Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen. Ofschoon ik voor mij wel reden zou hebben om ook op vlees vertrouwen te stellen. Indien een ander meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer:

⁵⁰ Matt. 26:41 Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.

⁵¹ Gal. 5:19-21 Het is duidelijk, wat de werken van het vlees zijn: hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijenschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke, waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuwd heb, dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven.

⁵² Rom. 6:14 Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

⁵³ Rom. 8:2 Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt, van de wet der zonde en des doods.

⁵⁴ *Rom. 6:23 Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.*

Opmerking 3 bij Romeinen 6:23: Een "loon" is een "passende teruggave, vergoeding, compensatie of bezoldiging (SV)". Zonde heeft een loon dat wordt uitbetaald en niemand kan zonder geloof in Jezus om die "betalingsdag" heen.

Zoals in opmerking 9 bij Romeinen 5:21 uitgelegd, is de zonde waarvan hier gesproken wordt niet een afzonderlijke zondige daad maar juist de zondige natuur of de oude mens. Iemand die niet een nieuwe geboorte ontvangt zal rekenschap moeten geven van alle slechte dingen die hij heeft begaan als gevolg van zijn zondige natuur (zie opmerking 4 bij Marc. 3:20). Degenen die echter door geloof in Jezus wedergeboren worden, hebben geen zondige natuur en zullen daarom niet deze betaling met de dood ontvangen. Er wordt hier niet gesproken over de fysieke dood van onze lichamen. Fysieke dood, evenals ieder gevolg van onze zondige natuur (zoals ziekte, depressiviteit, angst, enz.) zijn slechts nevenproducten van de geestelijke dood die al binnenin ons aanwezig was. De Heer vertelde Adam dat op de dag dat hij van de verboden boom zou eten hij zeker zou sterven (Gen. 2:17). Adam stierf die dag niet fysiek, maar hij stierf geestelijk. Zijn fysieke dood kwam 930 jaar later (Gen. 5:5) als een nevenproduct van zijn geestelijke dood. Het loon van dood dat degenen die niet wedergeboren zijn zullen ontvangen, is tweeledig. De Bijbel spreekt van een tweede dood (Openb. 2:11; 20:6, 14; 21:8) wat verbanning naar de poel des vuurs is (zie opmerking 4 bij Marc. 3:29) op de dag des oordeels. De eerste dood is scheiding van God (of geestelijke dood) die door Adam werd geërfd (zie opmerking 4 bij Rom. 5:16 en opmerking 6 bij Rom. 5:19).

Dit vers spreekt dus met name over de geestelijke dood die door Adam geërfd was en daarna de tweede dood, wat eeuwige verbanning van God en kwelling in de poel des vuurs is. Maar ieder negatief gevolg van zonde wat niet deel uitmaakte van Gods oorspronkelijke plan voor de mens kan echter ook in het woord "dood" worden begrepen, omdat dit een rechtstreeks gevolg is van de geestelijke dood.

⁵⁵ Rom. 6:6 dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;